

ANNE JACOBS

DEDIČSTVO TOVÁRNIKOVEJ VILY

—
Vplyvná rodina. Ťažké rozhodnutie.
Odhalené tajomstvá.
—

ikar

DEDIČSTVO
TOVÁRNIKOVÉJ
VILY

ANNE JACOBS

DEDIČSTVO
TOVÁRNIKOVEJ
VILY

Preložila Zuzana Guldánová

Dedičstvo továrnikovej vily

Anne Jacobs
Das Erbe der Tuchvilla

Copyright © 2016 by Blanvalet Verlag a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose
of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved
from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Translation © 2025 by Zuzana Guldánová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0436-8

September 1923

Leo mal naponáhlo. Na schodoch odstrčil niekoľko prvákov, pretisol sa popri skupinke rozprávajúcich sa dievčat, no zrazu ho niekto zozadu schmatol za batoh. Musel zastať.

„Čo sa predbiehaš?“ škodoradostne povedal Willi Abele. „Zbohatlíci a kamoši židákov pekne dozadu.“

Leo vedel, že Willi mieri na jeho ocka. A na Waltera, jeho jediného a najlepšieho kamaráta. Lenže Walter je dnes chorý, nemôže sa brániť.

„Pusť ma, inak niečo uvidíš!“ pohrozil Willimu.

„No len poď, zdochliak... teraz sa ukáž...“

Leo sa mu chcel vytrhnúť, no Willi ho držal pevne. Sprava i zľava sa dolu schodmi rútili žiaci na školský dvor a odtiaľ na ulicu. Leovi sa podarilo stiahnuť súpera až na dvor, potom sa na batohu roztrhol popruh. Musel sa zvrtnúť, zdrapnúť batoh, inak by mu ho Willi uchmatol aj s učebnicami a zošitmi.

„Melzerko, poserko!“ pokrikoval naňho Willi a usiloval sa rozopnúť pracku na Leovom batohu.

To už bolo na Lea priveľa. Na posmešky bol zvyknutý, dec-ká z robotníckych štvrtí za ním s obľubou mrzko pokrikovali. Za to, že bol krajšie oblečený a občas poňho pred školu prišiel Julius na aute. Willi Abele bol od Lea najmenej o hlavu vyšší a o dva roky starší. No teraz to nebolo rozhodujúce. Leo poriadne kopol Williho do kolena, ten zvrieskol a pustil korisť. Leo ešte stačil položiť batoh na zem, vzápätí sa naňho súper vrhol. Obaja skončili na zemi. Na Lea sa spustil dážď buchátov, látka na saku

povolila, počul, ako protivník dychčí, robil, čo mohol, no Willi bol silnejší.

„Čo sa to tu deje? Abele! Melzer! Okamžite prestaňte!“

Teraz sa potvrdil biblický výrok, že prví budú poslední – Willi mal prevahu a ležal na Leovi, no zároveň prvý pocítil trestajúcu ruku učiteľa Urbana. Lea učiteľ iba zdrapil za golier a postavil ho na rovné nohy – z nosa sa mu valila krv, a to ho zachránilo pred zasluženým zauchom. Obaja chlapci si so stisnutými zubami mlčky vypočuli trestajúci prejav učiteľa, oveľa horšie však boli posmešné úškrny a šuškanie spolužiakov, ktorí sa okolo kohútov zhákli. Najmä od dievčat.

„Videli ste, ako mu vytáľ?“

„Biť slabších je zbabelé...“

„Tak mu treba, Leo je namyslený až-až...“

„Willi Abele je poriadny sráč...“

Kázeň učiteľa Urbana si nikto nevšímal. Aj tak zakaždým vraví to isté. Leo si musel vytiahnuť vreckovku, vysmrkať sa a pritom zbadal, že má roztrhnutý lem na rukáve. Utieral si tvár, dievčatá sa naňho dívali – niektoré s obdivom, iné súcítne. Veľmi sa hanbil. Willi sa zatiaľ vyhováral, že Melzer hrá divadlo, no od učiteľa Urbana dostal za to druhé zaucho. Tak mu treba.

„A teraz si podajte ruky.“

Už to poznali, bol to obvyklý rituál po každej bitke, no nemal nijaký efekt. Napriek tomu len poslušne prikyvovali, svätosväte sľubovali, že od tejto chvíle budú najlepší kamaráti. Ťažko skúšaná nemecká vlasť nepotrebuje bitkárov, ale rozumných a usilovných mladých mužov.

„A teraz domov!“

Konečne vyslobodenie. Leo si prehodil cez plece došklbaný batoh, najradšej by ufujazdil kadeľahšie, no ani za svet nechcel vyvolať dojem, že pred súperom uteká. Pomaly, dôstojne vykročil k školskej bráne. Až tam sa dal do behu. Na Remboldstraße na chvíľku zastal, obzrel sa na nenávidenú budovu. Prečo len musím chodiť do tej hnusnej ľudovej školy? Ocko vrazil, že jeho kedysi

prijali rovno na gymnázium. Do prípravky. Chodia tam len chlapci z dobrých rodín, nosia farebné čiapky. Dievčatá nemajú. Lenže republika vyžaduje, aby všetky deti najprv navštevovali ľudovú školu. Mizerná republika. Všetci na ňu nadávajú, najmä babička. Stále opakuje, že za cisára bolo všetko lepšie.

Znova sa vysiakal do vreckovky, krvácanie z nosa našťastie už ustalo. Musím si švihnúť, prebleslo mu hlavou, určite už na mňa čakajú. Hore kopcom popri Kostole svätého Ulricha a Afry, cez uličky k Milchbergu a na Maximilianstraße...

Zastal ako prikovaný. Tóny klavíra. Tú skladbu predsa pozná! Očami blúdil po sivej fasáde nájomného domu. Melódia sa niesla z otvoreného okna na druhom poschodí. Cez zatiahnutú tylovú záclonu nebolo nič vidieť, no ten, kto hral, hral famózne. Kde to už počul? Mamička ho často vodí na koncerty Umeleckého spolku, asi to počul tam. Bolo to veľkolepé a zároveň smutné. Pri každom údere do klávesov sa priam strhol. Dokázal by tam stáť hodiny, len tak počúvať, no klavirista zrazu stíchol, vrátil sa na začiatok pasáže, stále ju opakoval. Lea to rýchlo prestalo baviť.

„Tam je!“ zvolal prenikavý hlas.

Strhol sa. To musí byť Henni! Aha, vybrali sa mu naproti. To teda mali šťastie, veď mohol ísť aj inakadiaľ. Dievčatá sa mu ruka v ruke rozbehli naproti, Dodo poletovali okolo tváre plavé vrkoče, Henni mala oblečené ružové šaty, ktoré jej ušila mamička. Na batohu sa jej hompálala špongia, chodila len do prvej triedy, ešte sa iba učila písať na bridlicovú tabuľku.

„Čo tu postávaš?“ čudovala sa Dodo, keď pri ňom zadychčané zastali.

„Čakali sme na teba sto rokov!“ vyčítavo zvolala Henni.

„Sto rokov? To by si už bola dávno mŕtva!“

Henni si ho nevšímala. Vždy počula len to, čo jej vyhovovalo.

„Nabudúce pôjdeme samy...“

Leo mykol plecom a nenápadne zaškúlil na Dodo, no tá sa netvárila, že by sa ho chcela zastať. Všetci traja pritom vedeli, že Leo chodí po dievčatá len preto, lebo babička na tom trvá. Dve

sedemročné dievčatká sa nemajú čo túlať po meste bez dozoru, najmä v takých nepokojných časoch. Preto poverila Lea, aby hneď po skončení vyučovania zašiel ku Škole svätej Anny a sestru so sester-nicou bezpečne priviedol naspäť do továrnikovej vily.

„A ako to vyzeráš?“ Dodo zbadala jeho oddrapený rukáv. A za-krvavený golier.

„Ja? Prečo?“

„Zasa si sa pobil, Leo!“

„Brrr! To je krv?“ Henni sa ukazovákom dotkla Leovho golie-ra. Z jej gesta nebolo celkom jasné, či sa krvavých škvŕn štíti, alebo sa jej vidia zaujímavé. Leo jej odstrčil ruku.

„Daj mi pokoj. Už musíme ísť.“

Dodo prižmúrila oči, otrčila spodnú peru a dôkladne si ho ob-zerala. „Zasa ten Abele, však?“

Namrzene prikývol.

„Škoda, že som tam nebola. Poriadne by som ho vykvákala za vlasy a potom by som mu napľula do ksichtu!“ vyhlásila vážne.

Bol dojatý, no aj sa trocha hanbil. Dodo je jeho sestra, je veľmi statočná, vždy stojí pri ňom. No stále je to len dievča.

„Tak už konečne podte,“ zvolala Henni, ktorá sa o bitku viac nezaujímalá. „Ešte musím skočiť k Merkleovej.“

Takú okľuku si už nemôžeme dovoliť, uvedomil si Leo.

„Dnes nie. Už aj tak meškáme.“

„Ale mamička mi predsa dala peniaze, aby som kúpila kávu.“

Stále by komandovala. Leo bol skalopevne rozhodnutý, že jej na to už neskočí. Nebolo to ľahké, lebo Henni si zakaždým našla nejaký argument. Ako aj dnes – vraj musí kúpiť kávu!

„Mamička povedala, že bez kávy nemôže žiť!“

„Chceš, aby sme prišli neskoro na obed?“

„A ty chceš, aby moja mamička zomrela?“ rozhorčene odsekla Henni.

Zasa ho dostala tam, kde ho chcela mať. Trojica teda zamierila na Karolinenstraße, kde mala pani Merkleová malý obchodík s ká-vou, čajom a so zaváraninami. Také lahôdky si nemohol dovoliť

každý. Leo vedel, že mnohí jeho spolužiaci dostanú na obed tanier krúpovej polievky, desiati si do školy nenosili vôbec. Lutoval ich a často sa s nimi podelil o jedlo. Väčšinou sa delil s Walterom Ginsbergom, svojím najlepším priateľom. Aj Walterova matka mala obchod, vzadu na Karlstraße, predávala v ňom notový papier a hudobné nástroje. No obchodu sa nedarilo. Walterov ocko padol v Rusku, pridala sa aj inflácia. Všetko bolo čoraz drahšie a mamička vravela, že peniaze už nemajú nijakú hodnotu. Iba včera sa kuchárka pani Brunnenmayerová ponosovala, že za funt chleba dala tridsaťtisíc mariek. Leo už vedel počítat do tisíc, takže to bolo tisíc krát tridsať. Ešte šťastie, že po vojne mince takmer vymizli, používali sa už len bankovky, inak by to Brunnenmayerka musela odviezť na voze.

„Aha, už aj pán Müller zatvoril obchod s porcelánom,“ ukázala Dodo na výklady prelepené novinovým papierom. „Babička bude smutná, dokupovala tam podšálky, keď sa porozbíjali.“

V poslednom čase to nebolo nič zvláštne. Mnohé obchody v Augsburgu boli zatvorené a tie, ktoré ešte fungovali, vystavovali vo výkladoch už len ležiaky. Ocko minule pri obede povedal, že sú to podvodníci, lebo si lepší tovar schovávajú na lepšie časy.

„Pozri, Dodo, gumené medvedíky...“

Dievčatá okamžite pitisli nosy na sklo výkladu. Leo sa na ne len opovržlivo díval. Lepké medvedíky z červenej a zo zelenej ovocnej gummy mu nič nehovorili.

„Mohla by si už konečne kúpiť tú kávu, Henni?“ posúril sester-nicu. „Tamto je obchod.“

Vtom sa zarazil – uvedomil si, že hneď vedľa obchodu pani Merkleovej má obchod so sanitou Hugo Abele. Otec Williho. Toho sviniara. Ktovie, či je už doma. Leo urobil pár krokov, cez ulicu nenápadne zašklúľil do výkladu. Bol poloprázdny. Hneď za sklom sa nachádzalo niekoľko hadíc a vodovodných kohútikov, za nimi trónila záchodová misa z matného bieleho porcelánu. Keď si zaclonil oči pred šikmým septembrovým slnkom, zbadal, že na noblesnom kúsku sa skvie modrý emblém firmy a že je už dosť zaprášený.

„Ty chceš kúpiť záchod?“ ozvala sa spoza jeho chrbta Dodo.

„Ale čoby.“

„To je obchod rodičov Williho Abeleho, však?“ spýtala sa, keď uvidela, kam sa brat díva.

„Hm...“

„A on je tam?“

„Asi hej. Musí pomáhať.“

Súrodenci na seba pozreli. Dodo sa zaiskrilo v sivomodrých očiach.

„Idem tam.“

„A načo?“

„Spýtam sa, koľko stojí ten záchod.“

Leo pokrútil hlavou. „A načo by nám bol?“

No Dodo už bola na druhej strane a vzápätí bolo počuť zvončeky, keď otvorila dvere a zmizla v obchode so sanitou.

„Čo tam robíš?“ chcela vedieť Henni a strčila Leovi pod nos škarniclu s pelendrekovými kolieskami a gumenými medvedíkmi.

Aha, takže na tú kávu jej už asi veľa peňazí neostalo. Leo si vzal pelendrekové koliesko, no nespúšťal zrak z obchodu so sanitou. „Išla sa spýtať na ten záchod...“

Henni naňho pohoršene fľochla, siahla do škarnice a vopchala si do úst zeleného medvedíka. „Myslíš, že som sprostá?“ prežúvala urazene.

„Môžeš sa jej spýtať.“

Na druhej strane sa otvorili dvere. Videli, ako Dodo vystrúhala pukerlík, chcela prejsť cez cestu. Chvíľu počkala, kým prehrkoce konský povoz, potom prebehla.

„V obchode je Williho ocko. Je vysoký, má sivé fúzy. Čudne sa tvári, vyzerá, akoby ma chcel zožrať.“

„A Willi?“

Dodo sa uškŕnula. Povedala, že Willi sedí vzadu a triedi skrutyky do malých škatuliek. Vraj naňho poriadne vyplazila jazyk.

„Mali ste vidieť, ako zúril. No pred ockom sa neopovážil ani ceknúť.“

A že tá záchodová misa stojí dvesto miliónov mariek. Špeciálna cena.

„Dvesto mariek?“ začudovala sa Henni. „Za taký hnusný záchod je to teda dosť veľa.“

„Dvesto miliónov,“ opravila ju Dodo.

Do toľko nevedel ani jeden z nich napočítať.

Henni sklopila zrak a zamyslene zaletela pohľadom k výkladu zaliatemu poludňajším slnkom. „Aj ja sa idem spýtať...“

„Opováž sa! Ani sa nepohni... Henni!“ Leo ju chcel schmatnúť za rukáv, no šikovne sa mu vyšmykla, prebehla okolo dvoch starších žien a nechala ho tam stáť. Pokrútil hlavou, potom hlavička s plavými kučerami zmizla za dverami. „Vám dvom dnes tuším preskočilo,“ zavrčal na Dodo.

Ruka v ruke prebehli cez cestu, cez výklad nakúkali do obchodu. Dodo neklamala, pán Abele mal sivé fúzy, vyzeral fakt divne. Akoby mal zapálené oči. Willi sedel úplne vzadu za stolom, pred ním sa týčila hora malých i veľkých papierových škatúl. Vytŕčala mu spoza nich len hlava.

„Poslala ma mamička,“ pípla Henni a obdarila pána Abeleho čarovným úsmevom.

„A ako sa volá tvoja mamička?“

Henni sa tvárila, že nepočula, len sa ešte milšie usmiala.

„Mamička sa pýta, koľko stojí tá záchodová misa.“

„Myslíš tá vo výklade? Tristopäťdesiat miliónov. Mám ti to napísať?“

„To by bolo veľmi milé.“

Kým pán Abele hľadal papier, Henni sa obrátila k Willimu. Cez výklad nevideli, čo robí, no Willi vytreštil oči ako ryba. Vzápätí pyšne vyšla z obchodu so zdrapom papiera v ruke. Keď zbadala, že Leo a Dodo ju pozorovali cez výklad, nazlostila sa.

„Ukáž!“ Dodo jej vzala papierik. Stála na ňom číslu 350 a slovo „miliónov“.

„To je darebák! Veď ešte pred chvíľou povedal, že stojí dvesto miliónov!“ rozčuľoval sa Leo.

Henni nevedela napočítať ani do sto, no pochopila, že ten chlap je podvodník. Gauner!

„Idem dnu!“ energicky vyhlásila Dodo.

„Radšej nie,“ varoval ju Leo.

„To ešte uvidíme!“

Teraz ostali pred obchodom Leo a Henni a nazerali cez výklad. Museli stáť tesne pri ňom, rukami si zaciľovali oči. Znútra počuli rázny hlas Dodo, potom hlboký bas pána Abeleho.

„Čo tu zasa chceš?“ zavrčal bas.

„Povedali ste, že ten záchod stojí dvesto miliónov.“

Vyvalil na ňu oči a Leo už v duchu videl, ako sa v hlave pána Abeleho pomaly rozkrútili kolieska.

„Čože som povedal?“

„Povedali ste dvesto miliónov. To sedí, nie?“

Abele pozrel na Dodo, pohľadom zaletel k dverám, potom k výkladu s bielou porcelánovou záchodovou misou. A za ňou zbadal dva detské nosy nalepené na sklo.

„Potvory mizerné!“ zvriskol nahnevane. „Okamžite vypadni! A ja som vám naletel... Utekaj, lebo uvidíš!“

„Ale veď mám pravdu!“ odvážne trvala Dodo na svojom.

No vzápätí sa rýchlo zvrtila, lebo pán Abele sa k nej hrozivo priblížil, už k nej ňaťahoval ruku, chcel ju chytiť za vrkoč. Tesne pri dverách by ju aj bol dostihol, no vtom ich Leo zvonka prudko otvoril a postavil sa pred sestru.

„Banda všivavá!“ zreval pán Abele. „Robíte si zo mňa žarty, čo? Tak to máš za to, fešáček!“

Leo sa prikrčil, lenže Abele ho už držal za golier, zaucho mu pristálo na zátylku.

„Neopovážte sa biť môjho brata!“ vrieskala Dodo. „Inak vás oplujem!“

Nebola to planá hrozba, takže Abele si vzápätí musel zotierať sliny z kabáta, no pľuvanec zasiahol aj Leov zátylok. Medzitým vošla do obchodu Williho matka, drobná štíhla žena s čiernymi vlasmi, a za ňou sa zjavil aj Willi.

„Vyplazovali na mňa jazyk, ocko! To je Leo Melzer! Preňho som dnes dostal od učiteľa zaucho!“

Keď pán Abele začul meno Melzer, zarazil sa, no stále držal Lea za golier.

„Melzer? Hádám len nie Melzerovci z továrnikovej vily?“ spýtal sa Abele a obrátil sa k Willimu.

„Kristepane!“ zvolala jeho žena a pritísila si ruky na ústa. „Nevrhaj sa do nešťastia, Hugo! Pust' to dieťa! Na kolenách ťa prosím!“

„Pýtal som sa, či si Melzer z továrnikovej vily!“ zručol Abele na Lea. Ten prikývol. Vzápätí ho majiteľ obchodu pustil.

„Nič v zlom,“ zavrčal. „Zmýlil som sa. Záchod stojí tristo miliónov. Odkáž to otcovi.“

Leo si šúchal zátylok, naprával si sako. Dodo zlostne zazerala na obrovského chlapa.

„Nemyslíte si,“ vyhlásila vznešene, „že by sme u vás niekedy kúpili záchod. Ani keby bol zo zlata. Poď, Leo!“

Leo bol ešte celý vydesený. Dovolil sestre, aby ho chytila za ruku, a pomaly kráčali smerom k Jakubskej bráne.

„Čo ak to povie ockovi?“ spýtal sa vystrašene.

„Netáraj,“ namietla Dodo. „Nevidel si, ako sa zľakol?“

„A kde je vôbec Henni?“ Leo zastal.

Henni našli v obchode pani Merkleovej. Za peniaze, ktoré jej ostali, sa jej napodiv podarilo kúpiť štvrt funta kávy.

„To za to, že sme takí dobrí zákazníci,“ vyhlásila so žiarivým úsmevom.

Ked' sa otvorili dvere, Marie prelaknuto zdvihla hlavu.
„Paul! Ach, bože, to je už poludnie? Celkom som stratila pojem o čase!“

Pristúpil k nej zozadu, zľahka ju pobožkal na vlasy a zvedavo pozrel na kresbu, ktorú mala pred sebou. Navrhovala večerné šaty. Veľmi romantické. Rozprávky z hodvábu a tylu. V týchto časoch...

„Nepozeraj mi ponad plece,“ napomenula ho a oboma rukami zakryla kresbu.

„Ale prečo, srdiečko? Ved' sú nádherné. Možno trocha... rojčivé.“

Zaklonila hlavu, perami sa dotkol jej čela. Ani po troch rokoch sa nemohla ubrániť intenzívnemu pocitu šťastia, že sú zasa spolu. Bolo to ako vzácny dar. Občas sa v noci s hrôzou prebudila, lebo si myslela, že Paul je stále na fronte, no potom sa k nemu privinula, pocítila jeho dych, jeho teplo, a pokojne zaspala. Vedela, že aj on to tak cíti, lebo kým zaspali, držal ju za ruku, akoby si ju chcel vziať aj do snov.

„To sú plesové šaty, môžu byť rojčivé. Chceš vidieť kostýmy a sukne, ktoré som nakreslila? Pozri.“ Vytiahla obal s návrhmi. Odkedy sa Elisabeth presťahovala do Pomoranska, Marie jej bývalú izbu používala ako pracovňu – kreslila návrhy, občas tam niečo ušila. No väčšinou vyťahovala šijací stroj len na plátanie a drobné opravy.

Paul si s obdivom prezeral návrhy, chválil ju, aké sú nápadité a odvážne. No všetky sa mu zdali akési dlhé a úzke, doberal si Marie, či navrhuje kostýmy iba pre dámy, ktoré majú postavy ako lata.

Marie sa zachichotala. Bola zvyknutá, že si ju doberá, vedela, že v skutočnosti je na ňu pyšný. „Nová žena, milý môj, je veľmi štíhla,

má krátke vlasy, plochú hrud' a úzke boky. Nápadne sa líči a používa cigaretové špičky.“

„Hrôza!“ zastonal Paul. „Dúfam, že ty takejto móde nikdy nepodľahneš, Marie. Stačí, že tu s chlapčenským účesom pobehuje Kitty.“

„Ach, myslím si, že by mi krátke vlasy pristali.“

„Prosím ťa, len to nie...“

Povedal to tak úpenlivo, že sa takmer rozosmiala. Nie, ona si dlhé vlasy cez deň vypína. No večer pred spaním sa posadí pred zrkadlo, rozpustí si vlasy a Paul sa prizerá. Jej najdrahší je v niektorých ohľadoch naozaj staromódny.

„Deti sa ešte nevrátili?“ spýtala sa Marie. Pozrela na pondusovky na stene – bola to jedna z mála vecí, ktoré tu ostali po Elisabeth. Všetko ostatné okrem pohovky a dvoch koberčekov si vzala so sebou.

„Ani deti, ani Kitty,“ vyčítavo odvetil Paul. „Matka sedí dolu v jedálni celkom opustená.“

„Ach, to ma mrzí!“

Marie zaklapla obal s návrhmi a rýchlo vstala. Paulova matka Alicia v poslednom čase chorľavela, často sa ponosovala, že na ňu nikto nemá čas. Ani deti, tie sa radšej bláznia v parku s Augustínymi deckami, o ich výchovu sa nik nestará. Najmä dievčatá sa jej videli veľmi „zdivočené“. Za jej čias rodina zamestnávala slečnu, ktorá dievčatá držala doma, učila ich užitočné veci a dohliadala na ich mravný rozvoj.

„Počkaj chvíľu, Marie.“

Paul sa jej postavil do cesty a uškrnul sa, akoby mal v pláne nejaké šibalstvo. Nevdojak sa usmiala – tie jeho grimasy, zakaždým ju rozosmial!

„Rád by som ti niečo oznámil, drahá,“ vyhlásil. „Len tak medzi štyrmi očami, bez svedkov.“

„Naozaj? Medzi štyrmi očami? Azda nejaké tajomstvo?“

„Kdeže, Marie. No mám pre teba prekvapenie. Niečo, po čom už dávno túžiš.“

Božemôj, prebleslo jej hlavou, po čom túžim? Veď ja som dokonale šťastná! Mám všetko, čo potrebujem. Najmä jeho, Paula. A deti. Dobre, dúfali sme, že sa nám pošťastí aj tretie, veď azda to raz vyjde...

Zvedavo na ňu pozrel. Trocha ho sklamalo, že bezradne pokrčila plecami.

„Neuhádla si? Tak dávaj pozor. Poviem ti indíciu – ihla.“

„Ihla. Šitie. Niť. Náprstok...“

„Zima!“ zvolal. „Samá zima! Druhá indícia – výklad.“

Bola to celkom zábavná hra, no Marie už strácala trpezlivosť, dolu na ňu čakala matka. Okrem toho práve začula deti.

„Výklad. Maloobchodné ceny. Obložené žemle. Párky...“

„Prepánajána! Veď ty si celkom mimo!“ rozosmial sa Paul. „Dám ti ešte poslednú indíciu: Ateliér!“

Ateliér? Zrazu pochopila. Panebože, je to možné?

„Ateliér?“ zašepkala. „Ozajstný módný ateliér?“

Paul prikývol, privinul si ju. „Presne tak, srdiečko. Ozajstný módný ateliér iba pre teba. A nad vchodom sa bude skvieť nápis *Módný salón Marie*. Dobré viem, ako dlho si po tom túžila.“

Nemýlil sa, bol to jej veľký sen. No po všetkých zmenách, ktoré priniesol Paulov návrat z frontu, naň takmer zabudla. S radosťou a úľavou mu vrátila vedenie fabriky, venovala sa už len jemu a deťom. Iste, sprvu sa ešte zúčastňovala na obchodných rokovaníach, bolo to nevyhnutné, aby Paul dostal všetky potrebné informácie. Po nejakom čase jej však láskavo, no jednoznačne vysvetlil, že osud melzerovskej textilky sa vrátil do jeho rúk a do rúk jeho partnera Ernsta von Klippsteina. Najvyšší čas, lebo doba pokročila a vyžadovala si zásadné rozhodnutia. Paul riadil textilku múdro a rozvážne – jeho otec by bol naňho hrdý. Obmenil stroje, všetky selfactory nahradil prstencovými dopriadacími strojmi skonštruovanými podľa projektov jeho otca. Zo zvyšného kapitálu, ktorý do fabriky priniesol Klippstein, Paul získal pozemky a dva domy na KarolinenstraÙe.

„Ale ako sa ti to podarilo?“

„Müller zatvoril obchod s porcelánom.“ Paul vzdychol, tých dvoch starkých mu bolo ľúto.

No Marie vedela, že ich krach neprišiel sčista-jasna. Obchod už niekoľko rokov upadal, teraz ho dorazila prudká inflácia.

„A čo s nimi bude?“

Paul zdvihol ruky a rezignovane ich zasa spustil. Manželov nechá bývať na hornom poschodí. No budú trieť biedu, lebo inflácia čoskoro pohltní aj peniaze, ktoré dostali za dom.

„Sem-tam im vypomôžeme, no priestory predajne a izby na prvom poschodí budú tvoje, Marie. Tam si splníš všetky sny.“

Od dojatia sa nezmohla na slovo. Taký dôkaz lásky ani nečakala. Trápilo ju však svedomie, že si profesionálnu kariéru vybuduje na nešťastí starého manželského páru. No potom si uvedomila, že sa o nich postará, a možno pre nich aj bude lepšie, že dom získala ona, mnohí iní také šťastie nemali.

„Ty sa vôbec netešíš?“ Položil jej ruky na plecía a sklamané jej pozrel do očí.

Mal by ju poznať lepšie. Ona predsa nedávala city okato najavo.

„Akoby nie?“ odvetila s úsmevom a oprela sa oňho. „Len potrebujem trochu času... ešte tomu nemôžem uveriť. Je to naozaj pravda?“

„Pravda pravdúca.“

Chcel ju pobožkať, no vtom sa dokorán otvorili dvere a oni sa rýchlo pustili, akoby ich pristihli pri niečom neslušnom.

„Mamička!“ vyčítavo zvolala Dodo. „Čo to tu stvárate? Babička sa už hnevá a Julius vraví, že polievku nemôže zohrievať donekonečna.“

Leo vrhol na rodičov iba letmý pohľad a zmizol v kúpeľni. Henni pokvákala sesternicu za vrkoče.

„Preskočilo ti?“ zašepkala. „Veď oni sa chceli pobožkať!“

„Do toho tá nič,“ osopila sa na ňu Dodo. „Lebo... sú to *moji* rodičia!“

Maria chytila dcérku i neter za ramená a tlačila ich rovno do kúpeľne. Zaznel gong, ktorým Julius zvolával panstvo na obed.

Kitty vyšla zo svojej izby a nahlas si vzdychla, že v tomto dome človek nemôže ani chvíľu tvorivo pracovať, stále to hlúpe vyzváňanie. „Henni, miláčik, ukáž mi ruky! Veď ich máš celé dolepené! Čo je to za svinstvo? Gumené medvedíky? Bež do kúpeľne a umy sa. A kde trčí Else? Prečo sa o tie deti niekto nepostará? Ach, Paul, braček, vieš o tom, že žiariš ako slniečko? Poď sem, nech ťa objímam!“

Marie pustila Paula s Kitty dopredu a rýchlo zabehla s dievčatami do kúpeľne, kde už pred zrkadlom stál Leo a s kritickým pohľadom si utieral handričkou tvár. Skúsenému materinskému oku neuniklo, že si golier na košeli zastrčil dovnútra.

„Ukáž mi to, Leo. Aha. Bež sa prezliecť. Ponáhľaj sa. Musíš za každým pooblievať celú kúpeľňu, Henni? Dodo, to je môj uterák, tvoj je tamto.“

Ešte pred chvíľou mala plnú hlavu rafinovanej večernej róby s vlečkou, no teraz sa naplno zhostila úlohy matky. Leo sa už zasa pobil! Pred dievčatami to nechcela rozoberať ani pri stole o tom nezaznie ani slovo. Pozhovára sa s ním medzi štyrmi očami. Sama prežila detstvo v sirotinci, dobre vie, aké kruté a zlé vedieť byť deti. Ona sa vtedy nemala o koho oprieť, no nedovolí, aby sa niečo také prihodilo jej deťom.

Keď vošli do jedálne, Paul a Kitty už sedeli za stolom. Paulovi sa už podarilo uchlácholiť matku. Stačilo málo, milý žartík, synova láskavá poznámka, a Alicia sa roztopila ako sneh. Kitty mala kedysi rovnaký vplyv na otca, bola jeho miláčik, svetlo jeho očí, princeznička, lenže Johann Melzer ich pred štyrmi rokmi navždy opustil. Marie sa občas zazdalo, že otcova prehnaná láska a poddajnosť nepripravili Kitty na nástrahy reálneho života. Švagrinú mala veľmi rada, no vždy ostane rozmazanou, náladovou princeznou.

„Pomodlime sa,“ slávnostne povedala Alicia a všetci poslušne zopli ruky v lone. Len Kitty prevrátila oči k zdobenému štukovému stropu. Pred deťmi si to mohla odpustiť, pomyslela si Marie.

„Pane, ďakujeme ti za dary, ktorými si nás dnes požehnal. Dovoľ nám, aby sme s radosťou prijali toto jedlo a aby sme nezabudli ani na núdznych. Amen.“

„Amen!“ zborovo zopakovala celá rodina, iba Paulov hlas zaznel výraznejšie.

„Dobrá chuť, moji milí.“

„Aj tebe, mamička.“

Kým ešte Johann Melzer žil, tento každodenný rituál nedodržiavali, no teraz na modlitbe Alicia trvá. Vraj kvôli deťom, aby si zvykli na poriadok, no všetci vedeli, že Alicia si tento zvyk priniesla z detstva a prináša jej útechu. Od manželovej smrti nosí smútok, pekné šaty, šperky a pestré farby ju viac netešia. Okrem zvyčajných záchvatov migrény sa našťastie teší dobrému zdraviu, no Marie si aj tak zaumienila, že si svokru bude lepšie všímať.

Zjavil sa Julius s polievkovou misou, postavil vzácny kúsok na stôl a začal servírovať. V továrnikovej vile slúžil tri roky, no ani medzi panstvom, ani medzi personálom sa mu nikdy nepodarilo celkom nahradiť obľúbeného Humberta. Predtým pracoval v nejakej šľachtickej rodine v Mníchove a na zamestnancov továrnikovej vily sa díval zhora, čím si rozhodne nezískal ich sympatie.

„Už zasa krúpy? A zasa s mrkvou,“ ponosovala sa Henni.

Babička a strýko Paul ju počastovali karhavými pohľadmi, no len sa na nich nevinne usmiala. Zato keď zbadala matkino zachmúrené čelo, rýchlo ponorila lyžicu do polievky a pustila sa do jedla.

„Veď ja som len...“ zamrmlala, „... prečo je tá mrkva zakaždým... taká... mäkká.“

Samozrejme, chcela povedať mazľavá, no radšej sa držala spiатky. Kitty ako matka bola väčšinou veľkorysá a ľahkovážna, no keď sa nahnevala, Henni vedela, že lepšie urobí, ak poslúchne. Leo bol pohrúžený do myšlienok, krúpy v polievke nevnímal. Dodo naňho pokukovala, akoby mu chcela niečo povedať, no mlčala a poslušne prežúvala kúsok slaninky, ktorý vylovila z polievky.

„Povedz, braček, prečo k nám už Klippi nezájde na obed?“ spýtala sa Kitty, keď Julius odnášal tanieri. „Nechutí mu u nás?“

Ernst von Klippstein bol Paulov dlhoročný obchodný partner. Poznali sa dávno, dobre spolu vychádzali. Paul mal na starosti obchodné záležitosti, Ernst von Klippstein zasa administratívu

a personál. Cez vojnu Klippstein ťažko ranený ležal v lazarete v továrnikovej vile a dosť jednoznačne Marie dvoril, no ona sa o tom pred Paulom nikdy nezmienila. Bolo to bezpredmetné, zbytočne by to narušilo súlad medzi obchodnými partnermi.

„Dohodli sme sa, že ostane vo fabrike, kým zájdem na obed. On pôjde neskôr. Jeden z nás tam musí byť, je to lepšie.“

Marie mlčala, no Kitty pokrútila hlavou a poznamenala, že chudák Klippi je čoraz chudší a Paul by si mal dať pozor, aby sa mu jedného dňa nestratil pred očami. Zato Alicia vnímala priam ako osobnú urážku, že pán von Klippstein nepríde do továrnikovej vily aspoň popoludní na olovrant.

„Mamička, Ernst je dospelý muž, má vlastné záujmy,“ usmial sa Paul. „Nezhovárame sa o tom, no myslím, že by si zasa rád založil rodinu.“

„Fíha!“ vzrušene zvolala Kitty. Nedokázala držať jazyk za zubami, hoci Julius práve servíroval hlavný chod – šŕľance s kyslou kapustou, obľúbené jedlo všetkých detí. Aj Paul pri pohľade do taniera spokojne vyhlásil, že kyslú kapustu nevie nikto pripraviť tak ako Brunnenmayerová.

„Ak dovolíte, pán Melzer, rád by som poznamenal, že kapustu som strúhal celkom sám,“ ozval sa Julius a prudko sa nadýchol nosom, ako mal vo zvyku. „Pani Brunnenmayerová ju len naložila do suda.“

„Veľmi si to ceníme, Julius,“ odvetila s úsmevom Marie.

„Ďakujem pekne, pani Melzerová.“

Julius pociťoval k Marie nezvyčajnú náklonnosť, možno aj preto, lebo sa vždy úspešne usilovala zmierovať spory medzi personálom. Alicia jej túto úlohu veľmi ochotne prenechala, nechcelo sa jej zaoberať sa takými vecami. Bezproblémový chod domácnosti kedysi zabezpečovala jej obľúbená gazdiná Eleonore Schmalzerová, no tá odišla na zaslúžený odpočinok. Utiahla sa do Pomoranska, odkiaľ pochádzala. Alicia si s dlhoročnou zamestnankyňou pravidelne vymieňala korešpondenciu, no rodina o tom veľa nevedela.